

**РЕШЕНИЕ N 558**  
**София, 25 февруари 2009 година**

**В ИМЕТО НА НАРОДА**

**Върховният касационен съд на Република България, Трето наказателно отделение в съдебно заседание на единадесети декември две хиляди и осма година в състав:**

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: САША РАДАНОВА**

**ЧЛЕНОВЕ: БОРИСЛАВ АНГЕЛОВ**

**КРАСИМИР ХАРАЛАМПИЕВ**

**със секретар** Лилия Гаврилова  
и с участието на прокурора ИСКРА ЧОБАНОВА  
изслуша докладваното от **председателя (съдията) САША РАДАНОВА**

**наказателно дело под № 612/2008 година**

Касационното производство е образувано по отделни жалби от двамата защитника на подсъдимия С. И. А., жалба от частния обвинител Т. Т. М. и обща такава от последния и от частния обвинител Я. Т. И. срещу присъда № 5 от 18.II.2008 год. по внохд № 1728/2005 год. на Софийския апелативен съд.

В жалбата и допълнението към нея от адв. Р. В. се твърди, че въззивната присъда е постановена при наличието на всички касационни основания по чл.348, ал.1 НПК, поради което се иска присъдата да бъде отменена и делото върнато на апелативния съд за ново разглеждане.

Оплакванията в жалбата от адв. Л. Н. са на посочените в чл.348, ал.1, т.1 и 2 НПК касационни основания, а искането е за отмяна на въззивната присъда и оправдаване на подсъдимия.

Жалбоподателят Т. Тр. М. се е позовал на всички касационни основания, но вдействителност е оспорил единствено справедливостта на наложеното на подсъдимия А наказание. Иска ВКС да отмени въззивната присъда, да осъди оправдания от апелативния съд подсъдим Ч. А. Р. и да постанови „по-тежки присъди“.

В общата жалба от двамата частни обвинители – Т. М. и Я. И. – са развити доводи, подкрепящи, според жалбоподателяте, всички касационни основания. Иска се делото да се върне на апелативния съд за ново разглеждане след отмяна на постановената от този съд присъда.

В съдебно заседание защитниците на подсъдимия А частният обвинител Т. М. поддържат подадените от тях жалби.

Защитникът на оправдания подсъдим Ч. Р. и представителят на Върховната касационна прокуратура искат оставяне на въззивната присъда в сила.

Върховният касационен съд установи:

I. По съдебните актове.

1. С присъда № 99 от 2.IV.2003 год. по нохд № 2261/2000 год. на Софийския градски съд, С. И. А. е признат за виновен в това, че за времето от 29.IV.1994 год. до 31.VIII.1995 год., действайки в качеството си на длъжностно лице по смисъла на чл.93, т.1, б."б" НК, се е разпоредил в свой личен интерес с поверени му за пазене и управление 5 197 748,25 неден.лева, собственост на акционерното дружество „Анжел“ и представляващи големи размери, за което и на основание чл.202, ал.2, т.1 във връзка с чл.26, ал.3 и 4 и чл.2, ал.2 НК е осъден на 7 години лишаване от свобода, които да изтърпи при строг първоначален режим и за срок от 7 години е лишен от правото да заема материално-отговорна и отчетническа длъжност, както и да упражнява професия или дейност, свързана със съхранение и отчитане на стоково-материални ценности. Постановено е приспадане при изтърпяване на наказанието на времето от 29.I.1997 год. до 19. XII.с.г., през което С. А. е бил задържан. Същият подсъдим е оправдан по обвинението да е извършил престъплението в съучастие с подсъдимия Ч. Р. ; да го е извършил включително в периода от 1. XI.1993 год. до 28.IV.1994 год. и от 1.IX.1995 год. до 31. XII.с.г.; по обвинението присвоената сума да е в особено големи размери и престъплението да е особено тежък случай на длъжностно присвояване; за разликата в присвоените пари над 5 197 748,25 неден.лева до 169 918 897 неден.лева.

С горната присъда е осъден още Ч. А. Р., признат за виновен в това, че на 30.I.1995 год., действайки в качеството си на длъжностно лице по смисъла на чл.93, т.1, б."б" НК, се е разпоредил в свой личен интерес с поверени му за пазене и управление 25 187 неден.лева, собственост на акционерното дружество „Анжел“, за което и на основание чл.201 във връзка с чл.2, ал.2 НК е осъден на 6 месеца лишаване от свобода, отложени от изтърпяване за срок от 3 години. Р. също е оправдан по обвинението да е извършил престъплението в съучастие с подсъдимия А; оправдан е да го е извършил при условията на продължавано престъпление в периодите от 1. XI.1993 год. до 29.I.1995 год. и от 31.I.1995 год. до 31. XII.с.г.; по обвинението присвояването да е в особено големи размери и да представлява особено тежък случай както и за разликата в предмета му над 25 187 неден.лева до 169 918 897 неден.лева.

Двамата подсъдими са осъдени поравно да заплатят по сметка на СГС възлизашите на 7 850 лева съдебни разноски.

2. С обжалваната присъда е отменено осъждането на Ч. Ат. Р. , след което същият е оправдан; наказанието на С. И. А. е намалено на 5 години лишаване от свобода при първоначален общ режим на изтърпяване: заплащането на направените в първата инстанция съдебни разноски е поставено в тежест само на С. А.

## II. По жалбите.

1. Жалбите от защитниците на С. А. са допустими, но не и основателни.

И двамата адвокати оспорват законосъобразността на въззивната присъда с довода, че ако бъде вдигнат запора върху няколкото сметки на бившето „Анжел“А,238 919,46 лева“:/сумата е посочена в жалбата от адв. Р. В. /, С. А. , „като основен акционер“ на бившето АД, „ще погаси задълженията си към кредиторите на фирмата“ и „тогава обвинението ще издъхне“ /цитати от жалбата на адв. Л. Н. /. За да поддържат подобно абсурдно разбиране, защитниците очевидно не си дават сметка за това, че техният доверител е осъден за присвояване на пари, собственост на „Анжел“АД, при което не е възможно с пари, собственост на същото дружество /каквито са запорираниите и внесениите по сметка на НСлСл 13 609,96 лева, посочени отново в жалбата от адв. В/, да се възстанови присвоеното от последното. Такова възстановяване може да стане само с лични на А. пари или чужди такива, но не и принадлежащи на ощетеното дружество, за да има място да се обсъжда възможността за прилагане привилегирвания състав на чл.205, ал.1, т.3 НК.

К. съществено процесуално нарушение, в жалбата от адв. Р. В. се сочи неустановяването „времеизвършването на разпоредителните действия с имущество на АД“ от с. на подс. А. , което твърдение е невярно. Точно обратното, „времеизвършването“ на въпросните действия, изразяващи се в получаването от С. А. на общо 5 197 748,25 собствени на акционерното дружество неден.лева, е установено да е станало с 20 РКО, издадени от различни дати в периода от 29.IV.1994 год. до 31.VIII.1995 год., описани с № и дата на л.458 и 459 от възз.присъда.

Съществено процесуално нарушение, също според адв. В, представлявала и липсата на даден от въззивния съд „категоричен отговор“ относно това, дали присвояването било „юридическо или фактическо“ като в последния случай, какъвто според защитника е настоящия, било необходимо „установяване за какви конкретни лични нужди средствата са разходвани“. Възражението за такова процесуално нарушение е неоснователно, защото начинът на присвояване-с юридически, или фактически действия, или и с двете-няма никакво отношение към квалифицирането на деянието като престъпление, след като по някой от тези начини деецът се е разпоредил с повереното му за пазене и управление чуждо имущество като със свое. Възражението е неоснователно още и затова, защото изисквания се през краткото му съществуване „свой...личен интерес“/но достатъчен за неимоверното благодетелстване на С. А. с многократното намаляване предмета на престъпната му дейност/, не е съответен на „лични нужди“, за да се вменява на съда задължението да установява, какви точно нужди подсъдимият е удовлетворявал с всеки един лев от присвоените.

Последното твърдение за допуснато от въззивния съд съществено процесуално нарушение, посочено в жалбите и от двамата защитници, е за неизпълнение указанията на ВКС, дадени с решението му по н.дело № 314/2005 год. на първо н.о., да бъде разпитана като свидетел З. Н. , че тази свидетелка е била разпитана твърде бегло при първоинстанционното разглеждане на делото, ВКС е указал на въззивния съд да проведе повторен разпит на З. К. Т. , за да се отстрани констатирано от него нарушение „при събирането, проверката и оценката на доказателствата“. Неизпълнението задължителните указания на касационната инстанция по чл.355, ал.1, т.3 НПК несъмнено е съществено процесуално нарушение. В случая, обаче, даденото указание за преразпит на З. Т. е било неизпълнимо. Осъдено на 3.VIII.2006 год., призована за насроченото на 25.IX.с.г. пред въззивния съд съдебно заседание, Т. е декларирала отсъствието си от страната на „указаната“ в призовката дата, след което/и неизвестно, кога/ е напуснала България без да остави информация за пребиваването си извън нея-държава, населено място, точен адрес в населеното място. Въпреки положените от съда усилия такава информация не е била получена, а при липсата на данни за местопребиваването на свидетелката, съдът не е могъл да използва и възможността, дадена му с чл.474, ал.6 НПК, какъвто неоснователен упрек е отправен в жалбата от адвоката Л. Н.

От адв. Р. В. има оплакване и за явна несправедливост на наложеното на С. А. наказание. Доводи в подкрепа на това оплакване няма, при което не би могло да се очаква обсъждането му, но това оплакване е повод да се отбележи, че наказанието на С. А. действително е повече от явно несправедливо ниско, вкл. с неоправдано внесената от въззивния съд корекция в срока, за който този подсъдим е лишен от свобода.

2. Жалбите от частните обвинители Т. Тр. М. и Я. Т. И. от първия и обща от двамата – са недопустими.

Още в мотивите към първоинстанционната присъда, Софийският градски съд е посочил, че конституирането като частни обвинители на няколко лица, включително Т. М. и Я. И. , е било неправилно. За да стори това, съдът е бил подведен, според употребения в мотивите израз, от „изключително неясната формулировка” в обвинителния акт относно собствеността на присвоените пари, а оттук – и относно лицето или лицата, пострадали от престъплението и, като такива, получили правото да участват в наказателното производство като частни обвинители и/или граждански ищци /л.90 от мотивите към първ.присъда, л.321, т.ІІІ от първ.дело/. Приемането, че присвоените от С. А. 5 197 748 неден.лева и присвоените от Ч. Р. 25 187 неден.лева са собственост на „Анжел”АД, допуска единствено конституирането на дружеството като граждански ищец, изключва участието в делото на частни обвинители и обосновава извода, че жалбите на Т. М. и Я. И. , като подадени от лица, които нямат право на жалба, следва да се оставят без разглеждане.

Съобразно дотук изложеното и чл.354, ал.1, т.1 НПК, ВКС в състав от трето наказателно отделение

## **РЕШИ:**

**ОСТАВЯ В СИЛА** присъда № 5 от 18.ІІ.2008 год. по внохд № 1728/2005 год. на Софийския апелативен съд.

**ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ** жалбите на Т. Т. М. и Я. Т. И. срещу посочената присъда.

**Решението е окончателно.**

ПРЕДСЕДАТЕЛ: [подпис]

ЧЛЕНОВЕ: 1. [подпис]

2. [подпис]